

Arrest

nr. 123 613 van 7 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 29 juli 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 februari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat R. BORREMAN *loco* advocaat D. PRESSMAN en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft op 28 september 2010 een aanvraag tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie ingediend, in functie van zijn echtgenote. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie besliste op 14 oktober 2010 tot toekenning van een F-kaart aan verzoeker. Op 29 juli 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVELOM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1,4°: het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 10 of 26, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging.

Uit de gegevens van het rijksregister en opgestelde samenwoningverslagen door de politie, blijkt dat er sinds augustus 2011 geen samenwoning meer is tussen betrokkenen. Betrokkene staat sinds 01/08/2011 ingeschreven op de (...), De referentiepersoon staat eveneens sinds 01/08/2011 als alleenstaand ingeschreven in het rijksregister. Het bijgevolg duidelijk dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen betrokkenen.

Artikel 42quater §4 stelt: Onder voorbehoud van het bepaalde in §5 is het in §1, eerste lid.4° bedoelde geval niet van toepassing: 1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk.

Uit de gegevens blijkt dat betrokkenen reeds meer dan 3 jaar gehuwd waren. Echter, de vestiging in het Rijk heeft geen jaar geduurd, waardoor betrokkene geen beroep kan doen op deze uitzondering.

Artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980 stelt: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'.

Op datum van 04/09/2012 werden documenten opgevraagd om het gevraagd onderzoek te kunnen uitvoeren. Op datum van 28/11/2012 werd dit schrijven aan betrokkene betekend.

Betrokkene legt volgende documenten voor

Loonfiches: uit deze loonfiches blijkt dat betrokkene tewerkgesteld is/was. Echter, het hebben van een job/inkomen is geen vorm van uitzonderlijke integratie gezien dit een basisvoorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te kunnen leiden.

Geboorteakte: Hieruit blijkt dat betrokkene een dochter heeft. Echter, er worden geen bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene contact heeft met zijn dochter. Bovendien staat zij ook ingeschreven bij de moeder. Tevens blijken er geen bewijzen te zijn dat er is voldaan aan de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42quater § 4,2° en 3°.

In het dossier zijn nog eerder aangebrachte documenten aanwezig. Hieruit blijkt dat betrokkene een cursus maatschappelijke oriëntatie en lessen Nederlands tweede taal volgde. Echter, op basis hiervan is de uitzonderlijke integratie evenmin bewezen. Deze cursussen zijn immers een verplichting bij het inburgeringstraject.

Uit het geheel van aangebrachte bewijzen en omstandigheden blijkt dus op onvoldoende wijze dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene. Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken...”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

“Schending van het algemeen rechtsbeginsel van het recht van verdediging zoals vastgelegd in artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, goedgekeurd bij de handeling van de wetgevende macht van 13 mei 1955, evenals de beginselen van behoorlijk bestuur.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat er geen bewijzen zijn dat is voldaan aan de uitzonderingsvoorwaarden van art. 42quater §4, 2° en 3° Vw. Terwijl bij Beschikking dd. 27.07.2012

werd geoordeeld dat verzoeker en Mevrouw D het ouderlijk gezag over dochter N, geboren te Antwerpen op 20.01.2012 samen uitoefenen en daarnaast aan verzoeker een omgangsrecht werd toegekend. Initieel was dit een secundaire verblijf van 1 dag in de week gelet op het feit dat N alsdan slechts 6 maanden oud was. Thans verblijft N in de pare weken op woensdagmiddag bij verzoeker en in de onpare weken van zaterdagochtend 10u tot zondag 17.30u. In die zin voldoet verzoeker ontegensprekelijk aan de uitzonderingsvoorwaarden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3°. De Dienst Vreemdelingenzaken liet echter na hieromtrent verder onderzoek te doen, hetgeen een schending uitmaakt van de beginselen van behoorlijk bestuur. Bijgevolg is het hoger beroep volkomen gegrond en diende het recht op verblijf van verzoeker niet te worden ingetrokken.

Doordat art. 42quater, §1, laatste lid Vw. bepaalt dat bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, rekening dient te worden gehouden met de duur van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezin- en economische situatie en sociale en culturele integratie in het Rijk. Verzoeker spreekt zowel Frans als Nederlands. Hij werkt deeltijds als arbeider en heeft hieruit een inkomen van ongeveer 1.250,00 € per maand. Al sedert 2011 is hij tewerkgesteld bij dezelfde werkgever. Tenslotte heeft verzoeker hier niet alleen een gezinsleven met dochter N H, maar heeft hij in België een druk sociaal leven met familie en vrienden uitgebouwd. Verzoeker levert aldus tevens het bewijs van een uitzonderlijke integratie. Uit het voorgaande volgt immers dat een terugkeer naar het geboorteland verzoeker een ernstig nadeel zou berokkenen. In die zin is de bestreden beslissing des te meer ongegrond.”

2.1.2. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie met een brief van 28 november 2012 verzoeker heeft uitgenodigd de nodige documenten voor te leggen als bewijs dat hij zich onder een van de uitzonderingen van artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet bevindt.

De Raad dient vast te stellen dat verzoeker in gebreke is gebleven de nodige documenten voor te leggen. Dit blijkt tevens uit de motivering van de bestreden beslissing. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat het recht van verblijf van meer dan drie maanden diende geweigerd te worden (bijlage 21).

Waar verzoeker betoogt dat hij weldegelijk voldoet aan de uitzonderingen zoals vermeld in artikel 42quater, § 4, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, laat de Raad gelden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat hiervoor niet de nodige documenten werden voorgelegd.

Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig verwijzen naar een beschikking van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg, waaruit zou blijken dat hij het recht van bewaring of omgangsrecht heeft over de kinderen. Dit was niet aan de gemachtigde ter kennis gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met voorgelegde documenten, die pas in het kader van onderhavige procedure worden voorgelegd. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft, overeenkomstig artikel 42quater, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet, een onderzoek gevoerd naar de sociaaleconomische situatie van verzoeker in het Rijk, doch er werd geoordeeld dat de voorgelegde documenten niet afdoende aantonen dat verzoeker een ernstig te herstellen nadeel zal ondervinden bij een terugkeer naar het land van herkomst. In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene legt volgende documenten voor:

- *Loonfiches: uit deze loonfiches blijkt dat betrokkene tewerkgesteld is/was. Echter, het hebben van een job/inkomen is geen vorm van uitzonderlijke integratie gezien dit een basisvoorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te kunnen leiden.*
- *Geboorteakte: Hieruit blijkt dat betrokkene een dochter heeft. Echter, er worden geen bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene contact heeft met zijn dochter. Bovendien staat zij ook ingeschreven bij de moeder. Tevens blijken er geen bewijzen te zijn dat er is voldaan aan de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42quater §4, 2° en 3°.*
- *In het dossier zijn nog eerder aangebracht documenten aanwezig. Hieruit blijkt dat betrokkene een cursus maatschappelijke oriëntatie en lessen Nederlands tweede taal volgde. Echter, op basis hiervan is de uitzonderlijke integratie evenmin bewezen. Deze cursussen zijn immers een verplichting bij het inburgeringstraject.*

Uit het geheel van aangebrachte bewijzen en omstandigheden blijkt dus op onvoldoende wijze dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene. Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken."

Verzoeker herhaalt in het verzoekschrift de elementen die hij reeds naar voor had gebracht, zodat hij niet aannemelijk maakt dat een terugkeer naar het land van herkomst een ernstig nadeel zou berokkenen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

"Het tweede middel is genomen uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de Wet van 13 mei 1955 en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meerbepaald dat de overheid moet rekening houden met alle relevante gegevens van de zaak, en meer bepaald van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken in haar beslissing geen rekening heeft gehouden met de bijzondere situatie van verzoeker. Terwijl de eerbiediging van artikel 3 en 8 EVRM een fundamenteel recht betreft dat iedere overheidsinstantie voorafgaandelijk in rekening dient te nemen via een nauwgezette afweging van de verschillende belangen, alvorens een beslissing te nemen die de situatie van een rechtsonderhorige grondig kan wijzigen.

Vooreerst wordt opgemerkt dat de verwijderingsmaatregelen een essentieel facultatief karakter hebben. Artikel 7 Vr.W.: "Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of "zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan "drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied voor een bepaalde "datum te verlaten... " Dit betekent dat de overheid niet verplicht is een BGV af te leveren, zelfs indien ze vaststelt dat een vreemdeling zich bevindt in de voorwaarden van artikel 7 Vr.W. De overheid kan dus beslissen dat het niet aangewezen is om een BGV af te leveren om welke reden ook. (M. DE KOCK, J. DE CEUSTER, J. DE JONGHE en R. VAN NUFFEL, De nieuwe verblijfsregeling voor vreemdelingen, 1982, 139.) De administratieve overheid mag geen automatische toepassing maken van art. 7 Vr.W. wanneer de betrokkene voorafgaandelijk elementen heeft aangebracht waaruit een mogelijke schending blijkt van een fundamenteel recht dat erkend wordt door en directe werking heeft in België. In een dergelijk geval, wanneer de eisende partij een beroep doet op fundamentele rechten op een precieze en gemotiveerde wijze, is de Raad bevoegd om de toepassing van art. 7 Vr.W. te weigeren. (RvV, 31 juli 2008, Arrest nr. 14.727; RvV, 31 juli 2008, Arrest nr. 14.731.) DVZ moet bij de aflevering van een BGV rekening houden met het recht op de eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.

Een gedwongen verwijdering van het grondgebied zou een inmenging uitmaken, voorzien door de wet, in het recht van de vreemdeling tot eerbied van zijn privé- en gezinsleven. Een dergelijke inmenging is slechts toegelaten voor zover zij een maatregel uitmaakt die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde en voor het voorkomen van strafrechtelijke inbreuken. Dit criterium van noodzakelijkheid impliceert dat de inmenging zou gegrond zijn op een dringende sociale behoefte en meer bepaald in verhouding zou staan met het nagestreefde legitieme doel. (R.v.St, nr. 78.711, 11 februari 1999) Verzoeker meent dan ook dat er geen sprake kan zijn van een juist evenwicht tussen het doel van een verwijdering en de ernstige aantasting van het recht op eerbied van zijn privé- en gezinsleven. De verwijdering van het grondgebied, die een breuk veronderstelt van de diepe en harmonieuze, sociale en affectieve banden die hij heeft geweven in België sedert zijn aankomst, zou terzake een maatregel uitmaken die buiten verhouding staat met het nagestreefde legitieme doel. Bij een objectieve afweging staat het belang van de Belgische Staat niet in verhouding tot het nadeel dat verzoeker ondervindt. Verzoeker wenst immers een kwaliteitsvolle relatie met zijn dochter op te bouwen, hetgeen enkel kan als hij in het Rijk verblijft. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met het bevel om het grondgebied te verlaten is dus kennelijk onredelijk doordat het geen proportionele afweging maakt met betrekking tot de toepassing van artikel 8 EVRM op de situatie van verzoeker.

De Staat heeft daarenboven de positieve verplichting om het recht op gezinsleven te handhaven. Teneinde de omvang van deze verplichting die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeit te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden

aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen. Bij de beoordeling van de aanvraag is de overheid in casu, wegens gebrek aan enig verder onderzoek, niet uitgegaan -en bovendien niet kunnen uitgaan- van de juiste feitelijke gegevens en/of correcte beoordeling van deze gegevens. Zij kwam dan ook tot een onredelijk besluit. Alle belangrijke elementen moeten worden beoordeeld, (RvV 15247) wat in casu niet is. Om reden dat niet is ingegaan op alle belangrijke elementen, is deze niet afdoende gemotiveerd. Uit het bovenstaande volgt dat de bestreden beslissing zowel de motiveringsplicht, als het internationale verdragsrecht schendt."

2.2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door de verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (RvS 18 juni 1992, nr. 39.750, Arr. RvS 1992, z.p.).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker betoogt dat de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een discretionaire bevoegdheid bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker gaat voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing. Door de gemachtigde werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op grond van artikel 7, 2° van de vreemdelingenwet.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven."

Bijgevolg beschikt de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. Zoals reeds vermeld werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Bij een eventuele vernietiging van het bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt

het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 van het EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet- inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van het recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt zo onder meer aan dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T. VR. 1994, (3), 12).

Het is de verweerder toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie RvS 20 juli 1994, nr. 48.653, Arr. RvS 1994, z.p.; RvS 22 februari 1993, nr. 42.039, Arr. RvS 1993, z.p.)

De beëindiging van verzoeker zijn vestigingsrecht heeft niet tot gevolg dat verzoeker van zijn gezin wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie RvS 28 juli 1992, nr. 40.061, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privéleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen.

Artikel 40 van de vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen het welk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (RvS 2 februari 2005, nr. 140.105). Bovendien impliceert de verwijdering van het grondgebied van verzoeker niet noodzakelijk de verwijdering van zijn kind. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gui t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

Terwijl nog dient te worden opgemerkt dat verzoeker bij de verwerende partij niet aannemelijk heeft maakt dat hij contact heeft met zijn minderjarig kind, nu duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker hiervoor ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing niet de nodige bewijsstukken heeft voorgelegd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt. In de beslissing wordt gemotiveerd: *“Geboorteakte: Hieruit blijkt dat betrokkene een dochter heeft. Echter, er worden geen bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene contact heeft met zijn dochter. Bovendien staat zij ook ingeschreven bij de moeder.”*

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC